

Josef Hodula a jeho život během války a po válce

Život pana Hoduly nás zaujal svou proměnou, pro jeho život byl klíčový styl žití a změny, které nastaly po válce, když se odstěhoval do pohraničí.

Střípky vzpomínek z války se panu Hodulovi vryly do paměti na celý život, musíme uznat, že byly opravdu pestré. Z druhé světové války má stále živé vzpomínky. Jednu z nich, kterou nám věnoval, byla i o jeho otci:

Pan Hodula: „*V noci, ve dva a čtyřicátém roku, přišlo k nám gestapo, zabouchali na dveře na okna a ptali se, kde je fotr, jako otec.*“

Jeho otec ale nebyl doma, protože se o návštěvě dozvěděl před tím, než k nim gestapo přišlo. Po dvou měsících od návštěvy se vrátil z jedné myslivny, chudší o deset kilo. Tato vzpomínka byla jednou z mnoha dalších.

Psal se rok 1944, když pan Hodula šel s maminkou do obchodu a prodavačka mu dala nějaké bonbony zadarmo. To byla pro něj v tu dobu velká vzácnost a měl z toho obrovskou radost. Po chvíli ho však radost přešla. Válka se ukázala v plné síle.

Pan Hodula: „*Když jsme vyšli z toho obchodu, ušli jsme možná sto metrů a někde od Velkých Karlovic nalétávala ruská letadla a jedno to německé auto zasáhli střelama. No a tam byly asi nějaký výbušniny. To mám do dneška v paměti, jak to auto začalo hořet a vybuchlo, tak jak prostě ty ruky, nohy těch Němců, byli roztrhaní ti vojáci. Takže z těch bonbónů jsem neměl nic, protože strachem jsem jich asi ztratil, že.*“

Ve 46. roku se pan Hodula přestěhoval do pohraničí, do Mirotínka.

Pan Hodula: „*Z toho Solánce jsme šli se dvouma krávama pěšky do Rožnova. V únoru. Nasedli do vlaku, s tím dobyt看 jsme seděli ve slámě, protože nebyly peníze. A pak jsme šli z Uničova z nádraží do Mirotínka v zimě s těma kravama pěšky.*“

Toto přesídlení pro něj bylo důležité, v jeho životě nastala spousta změn. Díky tomu potkal i svou životní lásku.

Jako většina hochů nastoupil na vojnu po dobu dvou let. Poté začal pracovat ve fabrice v Bedřichově. Přelomový okamžik pro pana Hodulu byl, když si vzal manželku, se kterou měl dva syny. Dle jeho slov pro něj byla manželka to nejlepší, co jej v životě potkalo. Po zbytek života žil pan Hodula v Mostkově.

Během svého života pan Hodula prožil hořké chvíle i radostné životní okamžiky, po celý život se však řídil velmi optimistickým heslem, které mu dodávalo odvahu.

Pan Hodula: „*Tak já su optimista, já furt myslím na to dobré. To říkal Masaryk, všechno dobré, že, jenom na to dobré myslet. A nejhorší, když potom ještě závidíte druhýmu. Člověk nesmí nějak zabřednout, že. Když to vidím dneska, jak někteří nadávají, jsou nespokojení a přitom mají všechno. Takže, já prostě su optimista.*“